

ΕΤΟΣ 62οv

13 Ιουλίου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 28 (3189)

Η Δ΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Τόν Χριστό του Εὐαγγελίου, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἐζήσαν καὶ κήρυξαν οἱ Πατέρες μας καὶ ἀκριβέστερα διατύπωσαν σέ γλώσσα θεολογική καὶ συγκεκριμένη ὅσα ἀφοροῦν στό πρόσωπό Του, οἱ Πατέρες τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου στή Χαλκηδόνα τό 451 μ.Χ.

Ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία τῶν Πατέρων

Οἱ Πατέρες ὁμολόγησαν μέ παρρησία τίς δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ, θεία καί ἀνθρώπινη, ἐνωμένες στό ἓνα Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου, χωρίς νά συγχέονται, νά διαιροῦνται, νά τρέπονται ἢ μιά στήν ἄλλη ἢ νά χωρίζονται μεταξύ τους. Ὁ Χριστός ἐπομένως εἶναι τέλειος Θεός καί τέλειος, δηλαδή ἀναμάρτητος ἄνθρωπος. Σαρκώθηκε ἀπό τά πανάχραντα αἵματα τῆς Παναγίας μας, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καί Ἁειπαρθένου Μαρίας, καί θέλησε νά συναστραφεῖ τόν ἄνθρωπο γιά νά τόν κάνει θεό κατά χάρη. Μέ τόν τρόπο αὐτό, ἀπαντοῦσαν στήν πλάνη ἐνός ἀρχιμανδρίτη, τοῦ Εὐτυχῆ, ὁ ὁποῖος ἔλεγε ὅτι μιά φύση εἶχε ὁ Χριστός, τή θεία, ἢ ὁποία ἀπορρόφησε πλήρως τήν ἀνθρώπινη, μέ ἀποτέλεσμα νά ἔχουμε ἓνα «κράμα» δύο φύσεων. Ὁ Χριστός τοῦ Εὐτυχοῦς δέν εἶναι λοιπόν οὔτε τέλειος ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἡ θεία του φύση ἀπορρόφησε τήν ἀνθρώπινη Του φύση, οὔτε τέλειος Θεός, ἐφόσον μετά ἀπό αὐτή τή συγχώνευση δέν ἔχει πλέον τήν αὐτή φύση μέ τόν Θεό Πατέρα.

Μπορεῖ λοιπόν αὐτός ὁ «Χριστός» τοῦ Εὐτυχῆ νά προσλάβει, νά σώσει, νά ἠλυτρώσει καί νά θεώσει τόν ἄνθρωπο; Ἦ ἔχει σχέση αὐτός ὁ «Χριστός» μέ τόν Χριστό τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητας καί τοῦ Εὐαγγελίου; Ὁ Εὐτυχῆς μέσα ἀπό αὐτή του τή διανοητική ἐσφαλμένη σύλληψη εἶναι σά νά μᾶς λείει νά μὴν πησιιάσουμε στόν Χριστό γιατί θά μᾶς ἐξαφανίσει, θά μᾶς πολητοποιήσει, θά

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ε' 14-19)

Ἡ ζωή τῶν χριστιανῶν

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι, ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καιοῦσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον, ἢ τοὺς προφῆτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν· Ἔως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν, ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται. Ὅς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων, καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ' ἂν ποιῆσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

μᾶς θιώσει! Ἐπιπλέον ἂν ἡ ἀνθρώπινη φύση ἀπορροφήθηκε ἀπὸ τῆς θεῖας ὁ Ἰησοῦς τῆς ἱστορίας ἀποτελεῖ φάντασμα, ψευδαίσθησις. Μία τέτοια φανταστική ἐπιπόνησις σαρκωμένου Θεοῦ δὲν ἀποτελεῖ παρά ἔσχατη πλάνη πού καμιά σχέση μέ τὴν πραγματικότητα δὲν ἔχει. Τὴν πραγματικότητα ἐνός Θεοῦ πού σαρκώθηκε, συναναστράφηκε καὶ ἔπαθε γιὰ μᾶς, σταυρώθηκε, ἐτάφη καὶ ἀναστήθηκε, ἀνελήφθη καὶ κάθισε στὰ δεξιά τοῦ Πατέρα Του, γιὰ νὰ τὰ καταστήσει ὅλα αὐτὰ δῶρο στὸν ἄνθρωπο, ἂν τελικὰ αὐτὸς ὁ τελευταῖος τὸ θελήσει.

Τελικὰ βλέπουμε ὅτι σέ κάθε αἴρεσι, δὲν εἶναι ὁ Θεὸς πού πληττεται, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος. Καταστρέφονται τὰ ἐκέγγυα τῆς σωτηρίας του καὶ ἡ πνευματικὴ του πορεία καθίσταται προβληματική.

Ἡ τριπλή ἀναγκαιότητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς

Μελέτη, προσευχή, συμμετοχή στὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι τριπλή ἀναγκαιότητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ Χριστιανοῦ. Ὁφείλουμε νὰ μελετᾶμε τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων γιὰ νὰ κατανοήσουμε πάνω στὶς μεγάλες σωστικὲς ἀλήθειες. Νὰ ρωτοῦμε ἀλλήλους ἐμπειρότερους καὶ παλαιότερους πάνω σέ θέματα πού δὲν κατανοοῦμε. Νὰ ζητᾶμε διευκρινίσεις, νὰ διατυπώνουμε ἀπορίες. Οἱ Πατέρες ἀλλήλουν ἀνά τίς ἐποχές, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὅμως, παραμένει τὸ ἴδιο μέσα στοὺς αἰῶνες καὶ ἐκτός ἀπὸ τὸ ὅτι παρηγορεῖ καὶ στηρίζει, ἐμπνέει κίονα τὴν Ἐκκλησία, λαλεῖ στὰ «ῥῆτα» (Πράξ. 11,22) τῆς καὶ δίνει λόγον στό στόμα τῆς.

Δὲν ἔχει ὅμως νόημα νὰ μελετᾶται καὶ νὰ ἐνημερώνεται κανεὶς, ἂν ταυτόχρονα δὲν ἐκζητᾶται ἀδιάλειπτα τὸ θεῖο ἔλεος καὶ τὸν ἄνωθεν φωτισμό. Αὐτὸ ἐπιδιώκεται καὶ ἐπιτυγχάνεται, μᾶλλον ἄνωθεν δίνεται, σέ αὐτὸν πού προσεκτικὰ καὶ ταπεινὰ ἐπιμένει καὶ ὑπομένει. Ἕνας εὐλογημένος τρόπος πού μᾶς παρέ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος, «σεῖς εἴσθε τό φῶς τοῦ κόσμου· δέν εἶναι δυνατόν νά κρυφθῆ πόλις, πού βρίσκεται ἐπάνω σ' ἓνα βουνό. Οὔτε ἀνάβουν λυχνάρι καί τό τοποθετοῦν κάτω ἀπό τό μῶδι, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τόν λυχνοστάτην καί ἔτσι λάμπει εἰς ὅλους, πού βρίσκονται εἰς τό σπιτί. Ἔτσι πρέπει νά λάμπη τό φῶς σας ἐμπρός στούς ἀνθρώπους, διά νά ἰδοῦν τά καλά σας ἔργα καί νά δοξάσουν τόν Πατέρα σας πού εἶναι εἰς τόν οὐρανόν. Μή νομίσετε ὅτι ἤλθα διά νά καταργήσω τόν νόμον ἢ τοὺς προφήτας. Δέν ἤλθα νά καταργήσω, ἀλλά νά ἐκπληρώσω. Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἕως ὅτου παρέλθῃ ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, οὔτε ἓνα γιώτα ἢ μικρῆ στιγμή δέν θά καταργηθῆ ἀπό τόν νόμον, μέχρις ὅτου γίνουν ὅλα. Ἐκεῖνος λοιπόν πού θά παραβῆ μίαν ἀπό τās ἐντολάς αὐτάς τās ἐλαχίστας καί διδάξῃ τοὺς ἄλλους νά κάνουν τό ἴδιο, αὐτός θά ὀνομασθῆ ἐλάχιστος εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐνῶ ἐκεῖνος πού τās ἐφαρμόζει καί τās διδάσκει, αὐτός θά ὀνομασθῆ μέγας εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

δωσαν οἱ Πατέρες μας εἶναι ἡ ἀδιάλειπτη ἐπίκληση «Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με», ἡ ὁποία ταυτόχρονα εἶναι καί διατύπωση τοῦ ἀκριβοῦς δόγματος. Τό «Κύριε» παραπέμπει στή θεία φύση τοῦ Χριστοῦ, τό «Ἰησοῦ» στήν ἀνθρώπινη καί τό «Χριστέ» στή Θεανθρωπότητά Του. Οἱ τρεῖς αὐτές ἰδέξεις ἀποτελοῦν τό δογματικό μέρος τῆς προσευκῆς καί τό «ἐλέησόν με», ἀποτελεῖ τό ἱκετευτικό της μέρος, ὅπου ὁμολογοῦμε τήν ἁμαρτωλότητά μας, τήν ἀποτυχία μας, τήν ἀστοχία μας. Ἀποτελεῖ τήν περίληψη τοῦ Εὐαγγελίου, θά ἡγάγαμε, τήν ὁποία κάθε Χριστιανός μπορεῖ ἀδιάλειπτα νά φέρει στά χεῖλη, τό νοῦ ἢ τήν καρδιά του.

Ἔνα τρίτο σημεῖο τό ὁποῖο πρέπει νά τονιστεῖ εἶναι ἡ συχνή συμμετοχή μας, ἔπειτα ἀπό τήν ἀπαραίτητη προετοιμασία στό σωστικό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Προνομιακά οἱ Ὁρθόδοξοι, ἔχουμε τόν ἀληθινό Θεό, βρώσιμο καί πόσιμο, Θεό πού ἐνθρονίζεται καί ἀπαστράπτει πάνω στό Θαβώρ τῆς καρδιάς μας καί μᾶς μεταμορφώνει μέ τρόπο ὑπέριτο καί ἀπό αὐτόν τῆς ἱστορικῆς Μεταμόρφωσής Του πάνω στό Θαβώρ ἐνώπιον τῶν τριῶν προκρίτων ἀπό τοὺς μαθητές Του.

Τώρα ὁ καθένας ἀπό μᾶς μπορεῖ ὄχι μόνο τέκνο ἀγαπημένο τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας νά γίνε, ἀλλὰ καί Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καί «πύχνος» καί πρόκριτος μαθητής, ὁ ὁποῖος ἀγκαλιάζοντας τόν θησαυρό τῆς Παράδοσης, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Ἰωάννης «ἔλαβε εἰς τά ἴδια» (Ἰω. 19,27) τήν Παναγία Μτέρα τοῦ Θεοῦ, ἐγκολπῶνεται καί μεταδίδει τόν ζωντανό στούς αἰῶνες Χριστό.

Ἄρχιμ. Ε. Τ.

13 Ιουλίου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
«Τῶν ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (451)».
Ἡ σύναξις τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, Στεφάνου ὁσίου τοῦ Σαββαΐτου († 794),
μάρτυρος Γολινδοῦχ.
Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8 - 15 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ε΄ 14 - 19.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 20 Ιουλίου, ΣΤ΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Ἰακ. ε΄ 10-20 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. θ΄ 1-8.

Η ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ Εἰσαγωγή στήν ἀσκητική παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

JEAN CLAUDE LARCHET, μετάφραση Χ. Κούλα
Τόμ. Α΄ καί Β΄, Σχῆμα 14Χ21, σελ. 656 ἕκαστος

Μέ εὐλπιτο τρόπο ὁ συγγραφέας ἀντιδιαστέλλει στή θεολογική σκέψη τῆς Δύσεως, πού ἐρμηνεύει τό ἀπολυτρωτικό ἔργο Χριστοῦ μέ δικανικούς ὅρους, τήν εὐρύτερη πατερική παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπου ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι λυτρωτής τοῦ ἀνθρώπου μέ τή δικανική ἔννοια τῆς ἐξαγορᾶς τῆς ἁμαρτίας. Οἱ ὅροι λυτρωτής καί Σωτήρας ταυτίζονται· καί τό ρῆμα «σώζω» σημαίνει καί «θεραπεύω». Γι΄ αὐτό οἱ Πατέρες ἀπό τόν Α΄ αἰ. ἀπέδωσαν στόν Χριστό τό προσωνύμιο ἱατροῦ «τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων», θεραπεύων σέ κάθε βαπτιζόμενο τήν ἀσθενούσα ἀνθρώπινη φύση του.

Οἱ ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας προσφέρουν αὐτή τήν πολυσέλιδη ἔκδοση, σέ δύο τόμους συνολικά, ἐπισημαίνοντας τό γεγονός ὅτι κάθε χριστιανός, γιά νά οἰκειοποιηθεῖ τή θεία χάρη, ὀφείλει προηγουμένως νά ἀσκηθεῖ διάγοντας αὐθεντική πνευματική ζωή. Ἡ ἐκκλησιαστική ἀσκησιολογία εἶναι τό μέσο θεραπείας τῆς νοσοῦσας ἀνθρώπινης φύσης καί ἐπιστροφῆς στήν προπρωτική μακαριότητα.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύμβαση, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr